

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6873/2023
31.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца „GENERALI OSIGURANJE SRBIJE“ а.д.о. Београд, чији је пуномоник Немања Алексић, адвокат из ..., против туженог АА са ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Желимир Цамбић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужене ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2669/22 од 02.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 31.маја 2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2669/22 од 02.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2669/22 од 02.11.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене ББ изјављена против пресуде Основног суда у Ужицу П 1792/19 од 04. августа 2022. године у делу којим је друготужена ББ обавезана да солидарно са туженим АА тужиоцу на име регреса исплати износе од 5.131.835,91 динара са законском затезном каматом почев од 10. јануара 2012. године до исплате, 54.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 26. децембра 2011. године до исплате и 96.000,00 динара са законском затезном каматом почево од 23. јула 2012. године до исплате, као и у делу наложене солидарне обавезе да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 712.718,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена ББ је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни релативно битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП од стране другостепеног суда, на коју је ревизија указала наводима да другостепена пресуда не садржи разлоге на којима је заснована.

Према утврђеном чињеничном стању, првотужени АА, син друготужене ББ са којом је живео у заједничком домаћинству, је управљајући мајчиним аутомобилом под дејством алкохола у крви од 1,35 промила, скривио саобраћајну незгоду дана 30. јула 2011. године. Тужилац, осигуравач од ауто одговорности аутомобила друготужене је трећим лицима надокнадио материјалну и нематеријалну штету која је последица ове незгоде, у износима чији регрес захтева у предметној парници, са законском затезном каматом од дана појединачне исплате спорних износа оштећеним лицима. Правноснажном пресудом кривичног суда од 15. маја 2012. године тужени АА оглашен је кривично одговорним за радње у саобраћају којима је штета узрокована.

Одлуку о основаности постављеног захтева за исплату нижестепени судови заснивају на одредбама члана 29. став 1. тачка 4. Закона о обавезном осигурању у саобраћају, те чланова 154, 178, 187, 897. и 940. Закона о облигационим односима. Становишта су да тужена ББ одговара за штету као ималац аутомобила, пошто је остављањем кључева од аутомобила у заједничком домаћинству на видљивом месту вођњу аутомобила учинила доступном првотуженом АА, следом чега не постоје услови за искључење њене одговорности по члану 177. Закона о облигационим односима.

Правилно је правно становиште нижестепених судова.

Одредбом члана 29. став 1. тачка 4. Закона о обавезном осигурању у саобраћају („Службени гласник РС“ бр.51/2009), који је био у примени у време штетној догађаја, прописано је да осигурано лице губи право на осигурање, између осталог, када је возач управљао моторним возилом под утицајем алкохола изнад дозвољене границе. Ставом 2. овог члана закона прописано је да губитак права из осигурања на основу става 1. нема утицаја на право оштећеног лица на накнаду штете, а ставом 3. да друштво за осигурање која накнади штету оштећеном лицу из става 2. овог члана ступа у права оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету, за износ исплаћене накнаде, камату од исплате накнаде и трошкове поступка.

Из напред наведених материјалноправних одредби меродавних за спорни однос, тужилац има право на регрес према друготуженој, која је изгубила право из осигурања, према општим правилима о одговорности за штету. Губитак осигурања није условљен чињеницом да друготужена није била за воланом, па су правилно нижестепени судови закључили да је на друготуженој по члану 177. став 2. Закона о облигационим односима био терет доказивања чињенице да радње свог сина, првотуженог није могла предвидети и да последице његових радњи није могла избећи или отклонити.

Кључеви аутомобила друготужене били су доступни првотуженом у просторијама заједничког домаћинства, а очекивања мајке везана за радње првотуженог, који је управљао аутомобилом у јавном саобраћају у алкохолисаном стању, нису била објективна, што потврђује доношење правноснажне пресуде

кривичног суда од 15. маја 2012. године којом је он оглашен кривично одговорним. Стога, када је првотужени аутомобил користио у јавном саобраћају на основу доступних кључева у кући у којој је живео, а друготужена није доказала да она није могла предвидети радње првотуженог нити избећи, односно отклонити последице његових радњи, обавеза тужених да тужиоцу регресирају исплаћене износе накнаде штете трећим лицима је солидарна.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић